

Tiedotuslehti 4 2014

Vapautetut

Jyväskylän Katulähetys ry

Puheenjohtajan Pekka
Arposuo joulutervehdys
s. 2.

Evangelista
Pirkko Muhonen
sielunhoitopäivillä s. 10.

Pekka Ylkänen 25
vuotta Katulähetyksellä
s 11.

Lahjoista suurin ja arvokkain

Joulun odotusaika on alkanut: ensimmäinen adventtikynttilä on sytytetty. Kynttilän sytytys kuvastaa meille toivoa ja odotusta. Odottaminen voi usein olla pitkästyttävää, mutta kun siihen liittyy jotain todella odottamisen arvoista, niin sen täyttymys korvaa pitkästyksen.

Joulun odotukseen liittyy sen odottajasta riippuen erilaisia asioita. Lapsille joulun odottaminen on jännittävää aikaa. Lapset odottavat toivomiensa lahjojen saamista, ja omien pienten lahjojen antamista vanhemmilleen ja muille rakkaille ihmisille. Lahjan antaminen tuo iloa niin sen antajalle kuin sen saajallekin.

Mainonnan kautta meille synnytetään uusia tarpeita ja kehitellään tavaroita, joita ilman ihminen ei tule toimeen. Muistan omasta lapsuudestani toivomani lahjat, jotka sain, ja sen etteivät ne jaksaneet kiinnostaa montaa päivää joulun jälkeen. Niiden paikka oli alkuinnostuksen jälkeen romukoppa.

On olemassa lahja, jonka arvo ei tässä ajassa laske eikä muutu. Sitä lahjaa me tarvitsemme joka päivä, eikä sitä tee edes mieli heittää romukoppaan. Tämä lahja on niin merkillinen ja se poikkeaa muista lahjoista siinä, että sen vastaanottaminen on täysin vapaaehtoista eikä sitä ole pakko kenenkään ottaa vastaan. Sen voi torjua, kuten monet tekevätkin. Tämän lahjan vastaanottaminen kuitenkin lahjoittaa meille jotain todella tärkeää ja ensisijaisen arvokasta.

Suurin ja arvokkain lahja koko maailmalle on **Vapahtajamme Jeesus Kristus Jumalan Poika**. Hän on suuressa armossaan lahjoittanut meille iankaikkisen elämän. Hän antoi Golgatan keskimmaisella ristillä henkensä meidän edestämme. Kuinka suuri ilo meillä onkaan tästä Jeesuksen antamasta lahjasta: iankaikkisesta elämästä, jota saamme elää jo nyt. Tämän lahjan vastaanottaminen ei ole sidottu mihinkään tiettyyn päivään kalenterissa, vaan tärkeää on se, että ihminen ottaa henkilöko-

haisesti vastaan Jeesuksen syntiensä sovittajana ja vapahtajana.

Joulun aikaan saamme hiljentyä viettämään Vapahtajamme Jeesuksen syntymäjuhlaa.

Kaksituhatta vuotta sitten syntyi maailman suurin lahja, Jeesus Kristus, jonka syntymästä voi lukea Raamatusta, jouluevankeliumi Luukkaan evankeliumin 2. luku.

Kulunutkin vuosi on ollut työntäyteistä aikaa Jyväskylän Katulähetyksen eri yksiköissä ja toimipaikoissa. Yksiköiden vastaavat työntekijät ja eri nimikkeillä olevat työntekijät ovat ammattitaidolla ja suurella sydämellä tehneet arvokasta ja kannustavaa työtä.

Työsarka on usein aika kivistä, mutta siitä huolimatta työntekijät ovat jaksaneet uskoa työn tuottavan monille paremmat mahdollisuudet selviytyä monenlaisista elämäntilanteista ja myrskyistä eteenpäin. On syntynyt monia selviytymistarinoita ja ne rohkaisevat ja kannustavat myös työntekijöitä ja auttavat jaksamaan.

Erilaisissa tehtävissä on myös suuri joukko vapaaehtoisia, jotka itseään säästämättä tekevät kallisarvoista työtä mm. vierellä kulkijat ja pullakirkon pitäjät ja myös asunnottomien yön ja yksiköissä erilaisten tapahtumien järjestäjät, Teille kaikille suuret kiitokset ja Jumalan siunausta tulevalle vuodelle.

Haluan myös kiittää kaikkia yhteistyökumppaneitamme arvokkaasta ja merkityksellisestä yhteistyöstä, myös me tarvitsemme teitä. Jumalan siunausta ja menestystä työllenne myös tulevana vuonna 2015.

Hallituksen puheenjohtaja
Pekka Arposuo.

ONKO KRISTILLISYYS ENÄÄ KATULÄHETYKSEN ARVO?

Marraskuun 4. päivänä Katulähetyksen vastaavat työntekijät kokoontuivat käymään läpi järjestömme arvoista kristillisyyttä ja uudistumista. Syksyn aiemmassa kehityspäivässä lokakuussa aiheina olivat olleet vastuullisuus ja yhteisöllisyys.

Tarkoituksena on ollut käydä läpi kaikki aikanaan yhteisesti sovitut arvot ja niiden määritelmät. Tavoitteena on saada vastaukset kysymyksiin, ovatko nykyiset arvot edelleen sellaisia, joihin työntekijöinä voimme sitoutua, ja vastaavtko niiden määritelmät sitä, mitä haluamme määrittysten pitävän sisällään. Saatujen vastausten perusteella luodaan ehdotuksia joko vahvistaa nykyiset arvot ja määritelmät tai tehdä niihin mahdollisia korjauksia.

Yhdeksi arvoksi on määritelty *sisäisyys*. Sen sisältö on sanoitettu seuraavasti: ”Usko Kristukseen saa aikaan lähimmäisen rakkautta, rehellisyyttä ja Hyvän Sanoman eteenpäin viemistä.” Aiheen lähestymisnäkökulmaksi valitsin edellisen eduskunnan tulevaisuusvaliokunnan mietinnön ”Tulevaisuuden kulttuuriosaajat”, tekijöinä Jyväskylän yliopiston tutkimusprofessori Antti Hautamäki ja FT Kaisa Oksanen, 5/2011.

Kirjoittajat avasivat kulttuurikäsitteen, joka perinteisesti on pitänyt sisällään taitteen ja kirjallisuuden; he laajensivat sen sisältämään myös arvot ja asenteet. Heidän määritelmänsä mukaan kulttuuriosaaminen koostuu arvo-osaamisesta, elämänhallinnasta ja globaalista verkostoitumisesta. Se nähdään merkittävänä pääomana niin yksilön kuin yhteiskunnankin kannalta.

Kulttuuriosaaminen auttaa ihmistä orientoitumaan hämmentävässä muutosten maailmassa ja näkemään muutokset mahdollisuutena. Se parantaa ihmisen kykyä navigoida nykymaailmassa ja vahvistaa yhteiskunnan elinvoimaisuutta. Kirjoittajat väittävät, että kulttuuriosaaminen on tehokas keino ehkäistä syrjäytymistä! Niinpä tulevaisuusvaliokunta ehdottaa kulttuuriosaamisen ottamista osaksi so-siaalisuutta.

Arvo-osaamisessa keskeistä on, että ih-

Kuvan lähde: <http://salpro.salpaus.fi/sandbox2>

minen tuntee oman taustansa ja historian-sa, sen mistä yhteiskuntamme arvot ovat syntyneet ja miten ne ovat yhteiskuntaamme vaikuttaneet. Maamme kulttuuriin, sen arvoihin vaikutti pitkään kristillinen maailmankuva, joka tänä päivänä on jäänyt pitkälti jo taka-alalle. Se jäsensi yhteiskunnan toimintaa ja toimi hyvinvointivaltion takana olevana kehyksenä.

Nykyisin ajatellaan helposti, että tiede on korvannut vanhanaikaiseksi ja toimimattomaksi leimatun kristillisen maailmankuvan. Silloin kuitenkin unohdetaan, että tieteelläkin on rajansa, jota se ei voi rikkoa menettämättä objektiivisuuden vaatimusta, tästä rajasta enemmän seuraavassa kappaleessa.

On todettu, että kyky käydä vuoropuhelua perustuu omaan selkeään identiteettiin. Selkeän identiteetin rakentaminen yhteiskunnassa, jossa ei ole yhteistä, pysyvänluonteista arvoperustaa, on haasteellista. Tänä päivänä eri maailmankuvallisista lähtökohdista nousevat moniarvoisuus ja monikulttuurisuus haastavat yhteiskuntamme – mistä lähtökohdista arvomme nousevat?!

ARVOPOHJA

Arvo-osaaminen lähtee siitä, että ihminen tuntee omat elämää koskevat peruskomuksensa. Ne ovat kuin talon perustus. Sitä voidaan kutsua arvopohjaksi, josta kaikki muut arvot (vrt. talon pystypalkit) nousevat. Arvopohja pitää sisällään keskeiset vastaukset todellisuuden perimmäi-

sestä olemuksesta (= elämän alkuperästä ja moraalien alkulähteestä). Nämä vastaukset ovat aina uskonvaraisia, sillä tieteen tehtävänä ei ole vastata niihin! Huolimatta tästä tieteenkin piirissä yleisesti tunnustetusta rajasta yhteiskunnassamme on vallalla käsitys, että tieteen tuottamalla tiedolla voitaisiin syrjäyttää uskon perustuvat maailmankuvalliset peruslähtökohdat. Siksi on tärkeää muistaa, että tieteen avulla tehtyihin johtopäätöksiin vaikuttaa aina vastaus siihen, onko ihmiskunnan ulkopuolella olemassa tahoja, joka olisi kaiken olevaisen takana ja alullepanija sekä määritteli, mikä on ihmisen arvo, mikä oikein/väärin tai hyvää/pahaa ja mikä tarkoitus elämällä on.

Tällaista tahoja, joka määrittelee edellä mainitut asiat, voidaan kutsua jumalaksi. Seuraavaksi esittelen kolme mahdollista vastausvaihtoehtoa, joista jokainen ihminen valitsee joko tietoisesti tai tiedostamattaan.

VASTAUSMAHDOLLISUUDET KYSYMYKSEEN, ONKO OLEMASSA IHMISKUNNAN ULKOPUOLISTA TAHOA JA VASTAUKSESTA TEHDYT JOHTOPÄÄTÖKSET

Ateisti on henkilö, joka ei usko, että olisi olemassa ihmiskunnan ulkopuolinen taho, joka olisi vaikuttanut maailman synnyn ja rakentanut elämään siinä ilmenevät lainalaisuudet. Hän uskoo, että kaikki on saanut alkunsa sattumalta, nykyisin vallalla olevan tieteellisen uskomuksen, alkuräjähdyksen myötä.

Elämä maapallolla on kehittynyt evoluutiomekanismin avulla niin, että vahvin syrjäyttää aina heikomman. Tämän mekanismin kautta tapahtuu kehitystä. Moraalilla ja etiikalla ei ole ihmisten ulkopuolella olevaa lähdeä, joten ei ole olemassa mitään absoluuttisesti ja objektiivisesti oikeaa tai väärää, hyvää tai pahaa – kyse on määrittelyistä!

Agnostikko vastaa tähän kysymykseen,

Ateisti

Ei ole

Agnostikko

Ei tiedä

Teisti

Kyllä on

ettei tällaisen tahon olemassa olosta voi tietää mitään. Käytännössä agnostikko tekee kuitenkin elämässään valintoja, jotka nousevat jommastakummasta lähtökohdasta.

Teisti uskoo, että on olemassa ihmiskunnan ulkopuolinen elämän alulle laittaja ja ylläpitäjä ja etiikan/moraalin lähde, hän joutuu valitsemaan lähteen, josta omaksuu tietoa tahosta, jota jumalaksi kutsutaan. Tällaisia lähteitä ovat esimerkiksi kuuden eri maailmanuskonnon tarjoamat kirjat: muslimilla *Koraani*, hinduilla *Veda-kirjat*, buddhalaisilla *Tripitaka*, taolaisilla *Da-ozang* (Tao-tsang), juutalaisilla *Talmud* ja kristityillä *Raamattu*.

KATULÄHETYKSEN VASTAUS

Katulähetys ry:n vastaus tähän kysymykseen tulee esille mm. järjestön historiassa, sen nimessä ja yhdistyksen säännöissä: Katulähetys on kristillinen organisaatio. Sana ”kristitty”, josta sittemmin on johdettu käsite ”kristillinen”, syntyi ajanlaskumme ensimmäisinä vuosikymmeninä Antiokiassa (Apt. 11:26); sillä tarkoitettiin opetuslapsia, jotka sanoivat olevansa Kristuksen seuraajia. Hämmennystä ovat sittemmin synnyttäneet ne erilaiset Raamatun tulkinnat ja eri kirkkokunnat, seurakunnat ja muut organisaatiot, jotka historian saatossa ovat nähneet päivänvalon.

Tällaisia kristikunnan isoja jakautumisia ovat hajaantumiset *katolisiin*, *ortodokseihin* ja *protestanttisiin*. Protestantit taas ovat jakautuneet pienempiin ryhmittymiin, joita ovat mm. evankelisuterilainen kirkko, baptistit, metodistit, helluntaikirkot/-seurakunnat ja vapaakirkot.

Huolimatta erilaisista opeista ja korostuksista näitä eri kirkkokuntia, seurakuntia ja muita organisaatioita yhdistää kuitenkin muutama yhdessä tunnustettu tulkinta, joka tekee näistä kaikista kristillisistä. Nämä teesit on kirjoitettu ekumeenisissa julis-

tuksessa, joka saatiin aikaan nk. Lausanneen liikkeen kolmannessa kokoontumisessa New Delhissä vuonna 1961.

Kristillisiä organisaatioita ovat ne, ”jotka tunnustavat Herran Jeesuksen Kristuksen Jumalaksi ja Vapahtajaksi, kirjoitusten mukaan, ja siksi pyrkivät täyttämään yhdessä yhteisen kutsumuksen yhden Jumalan, Isän, Pojan ja Pyhän Hengen kunniaksi.”

VASTAUKSESTA SEURAAVIA JOHTOPÄÄTÖKSIÄ

Katulähetys joutuu ottamaan toiminnassaan huomioon tämän maailman kuvallisen lähtökohtansa, muutoin sen toiminnan johdonmukaisuus joutuu kyseenalaiseksi. Arvo-osaamista on oman perususkomuksiansa tiedostaminen, niiden todeksi eläminen ja siitä nouseva selkeä identiteetti.

Tunnistetulta arvopohjalta pystytään käymään vuoropuhelua ympäröivässä yhteiskunnassa eri lailla ajattelevien ja uskovien kanssa säilyttäen keskinäisen kunnioituksen. Taustaltaan eri kristillisistä kirkko- ja seurakunnista koostuva työntekijäjoukko voinee kuitenkin allekirjoittaa ekumeenisen baasiksen, joka toimii kaikkia kristittyjä yhdistävänä julkilausumana.

Kristillisen maailmankuvan omaavia on arvosteltu syystäkin mm. toisten tuomitsemisesta, riitaisuudesta, valehtelemisesta ja epärehellisyydestä (ulkokultaisuudesta) ja kiltteiden opettamisesta. Tässä yhteydessä on mahdotonta selittää syvällisesti kristillisen maailmankuvan sisältämä käsitys ongelmasta, joka aiheuttaa tällaista käyttäytymistä. Mutta yritän valaista asiaa yhdestä näkökulmasta.

Raamattu selittää mm. toisten tuomitsemisen ihmisen taipumuksella väistellä totuutta itsestään ja elämästään; pelätessään hylätyksi tuloa ihminen pyrkii tulemaan hyväksytyksi teoillaan, täyttämään Jumalan taholta tulevat oletetut odotukset. Se johtaa ihmisen näkemään ongelmat itsensä

ulkopuolella, niinpä siitä seuraa toisten tuomitseminen ja itsensä korottaminen.

Ulkoinen tieto kristillisistä arvoista johtaa ”minun pitää, en saa” ja ”sinun pitää, et saa”-elämään. Sisäinen, omakohmainen suhde Jumalaan johtaa vapauteen, jossa ihminen kohtaa oman pahuutensa rehellisesti – menettämättä hyväksytyksi tuloa, joka perustuu Jeesuksen Kristuksen sovitustyöhön. Toisin sanoen kristitty tunnistaa itsessään taipumukset ja mahdollisuudet kaikkeen mahdolliseen pahuuteen eikä hänellä siten ole sisäistä tarvetta halventaa ketään ihmistä; hän näkee kaikki saman armon tarvitsijoina. Tästä nousee perustavaa laatua oleva tasa-arvoisuus, ihmisarvon määritelmä nojaa Jumalan rakkauteen kaikkia ihmisiä kohtaan.

Kun lukee erityisesti Katulähetyksen alkuajan toimintaa, niin siellä on nähtävissä tästä rakkaudesta nousevia tekoja ihmisten mennessä kohtaamaan päihteiden ongelmakäyttäjät kaatopaikoille – ei ylemmyyden tunnosta vaan siitä tietoisuudesta, että kaikki olemme synnin rikkomia ja armon tarvitsijoita, jolloin kaikille myös kuuluu ansaitsematon armo ja rakkaus.

Tätä rakkauden ja armon ilmentymää haluamme nähdä edelleen keskuudessamme. Oleellista siinä kuitenkin on, että kristillisten arvojen mukainen käyttäytyminen saa tilaa ja pulppua sisäisestä suhteesta Raamatun meille kuvaamaan Jumalaan.

Tästä kaikesta johtopäätöksenä esitän kysymyksen, olisiko kristillisyyden oltava kaikkien arvojen pohja ennemminkin kuin yksi arvo muiden joukossa?! Itse pitäisin tärkeänä, että kristillinen maailmankuva olisi pohja, josta nousisivat tämän organisaation arvot. Arvoja voisivat edelleen olla vastuullisuus, yhteisöllisyys ja uudistuminen. Mikä olisi mahdollinen neljäs tärkeäksi arvoksi nimetty, sen ajattelisin nousevan järjestöllemme annetusta tehtävästä – vastaus siihen jääköön kuitenkin jatkotyöskentelyn varaan.

Ensikertalaisena Espanjassa

Vuotuinen Katulähetysten virkistysmatka suuntautui syyskuussa Espanjan Alicanteen.

Olin jo pitkään haaveillut Espanjan-matkasta, mutten ollut pystynyt toteuttamaan sitä. Nyt ovi matkaan avautui ihmeellisesti. Koin sen selvänä johdatuksena. Ennen matkaa minulla oli ollut raastavat fibromyalgiakivut noin 7 viikkoa. Lähdin täysin uskon varassa. Mutten omani, vaan Jeesuksen uskon! Vaikka kahtena edellisenä päivänä tuntui ettei ole mitään järkeä matkustaa näin sairaana. Luotin, että kuiva ilmasto ja lämpö auttaisi kipuihin. Näin tapahtuikin.

Sunnuntaina minulla oli tilaisuus vierailulla muutaman matkatoverin kanssa Alicantessa katolisissa messussa. Se oli hyvä kokemus. Ymmärsin aika paljon papin saarnasta. (Olin asunut vv. 1995-96 noin 9 kuukautta Ecuadorissa, Etelä-Amerikassa.) Pappi julisti yksinkertaista sanomaa Jeesuksen ristinkuolemasta, verestä ja ylösnousemuksesta. Pelastumme yksin armosta. Henkeni riemuitsi tästä sanomasta ja koin yhteyttä Pyhässä Hengessä läsnä olevan seurakunnan kanssa. Kesken messun joku ihana vanha mummo taputti minua olkapäälle kun hymyilin hänelle.

Nautin lämmöstä, altaassa ja meressä uimisesta. Sitten ilmestyi vastoinkäymisiä. Tiistaina alkoi flunssa. Illalla oli jo

asteen verran lämpöä. Pelkäsin etten pääse aamulla Valencian retkelle. Halusin sinne kovasti. Eräs minulle rakas sisko tuli rukoukseen huoneeseeni kun olin jo menossa nukkumaan. Hän koki rukouksessa, että kuume on aamulla poissa. Näin tapahtui. Pääsin matkaan Valenciaan.

Erityisesti minua ilahdutti vierailu Betel-kodissa. Ymmärsin osan pastorin puheesta suoraan, mutta oli hienoa, että Markus oli mukana tulkkaamassa.

Matkan viimeisinä päivinä onnistuinkin tekemään muutamia hyviä ostoksia. Nekin

ilahduttivat mieltäni. Yhteys toisten katulähetysihmisten kanssa oli hyvä. Tykkäsin myös luennoista ja ryhmätehtävistä. Sain myös toisilta rohkaisevaa palautetta ryhmässä ja muutenkin. Kiitos siitä!

Pala sydämestäni jäi Espanjaan. Toivon pääseväni sinne uudelleen, mielellään puolisoni kanssa.

Siunattua Joulua kaikille Vapautetut-lehden lukijoille!

Tv: Espanjan- matkalainen
Liisa Hänninen

Alicanten merenrantaa.

Katulähetys elämäni matkalla: vapautta ja valoja

Kesällä 1992 vieraili silloinen Katulähetysen toiminnanjohtaja Jorma Soini tuttavansa luona aurinkoisessa Floridassa. Innostuin alustavasti yhdistyksestä, kun he päättivät kiireistään huolimatta ajaa Pontiacilla lähes 300 mailin matkan Palm Beachin piirikunnasta luoteeseen Meksikonlahden puolelle voidakseen käydä vaatimattomassa vuokrakämpässäni. Voimakkaasti laajentuva Katulähetys huokui elinvoimaa: Takalaiton sai alkuvauhtia kaupungilta, ja Kankitien kierrätystoiminta kehittyi. En ollut hankkeissa mukana, mutta seurasin tilannetta kuin kyyryssä oleva kissa.

Käydessäni Suomessa toista vuotta myöhemmin sain pikaisesti tutustua Kalliomäkeen aikana, jolloin se ei vielä ollut yhdistyksen asumispalveluyksikkö. Oli mieleenpainuva elämys nähdä tuo jyrkävärakennus laitosmaisine pesu- ja keittiötiloineen, jotka mahdollisesti myöhemmin muokattaisiin uusille asiakkaille sopiviksi. Yhdistys eteni kohti suuruuden aikojaan, kun ahkera toiminnanjohtaja liikkui valkoisella Cadillacillaan (myöhemmin Dodge-la), ja Peuran Hannu - tärkeä vastuhenkilö - isolla mustalla Buickillaan. Ennen Kankitien toimintayksikön valmistumista pääsinkin Hannun kyydissä käymään Kytökadun asunnoilla kello kuusi aamulla. Havaitsin, että siellä vietettiin vauhdikasta ja hieman vaarallistakin elämää jo varhain, ja arvostin yhdistyksen työntekijöitä hetki hetkeltä entistäkin enemmän.

Mistäkö ammensin idean mainita yksityiskohtia autoista? - Ensiksi, yhdistys julkaisi videon työntekijöiden virkistysmatkalta. Siinä haastattelija tiedusteli jollain saksalaisella lentokentällä (olisiko Frankfurt-Hahnin kenttä) vuonna 2008, että minkä merkkisen ajoneuvon vuokrasitte. Toiseksi, auto ilmentää lähetystyölle ominaista liikkuvuuden tunnetta, tiivistää vapauden kokemusta ja auttaa evankeliumin levittämisessä. Itse tosin taivallan alkuseurakunnan perinteiden mukaisesti - useimmiten apostolinkyydillä. Kolmanneksi, kulkuneuvoilla on tietty terapeutti-

Seppo Poikolainen Floridassa.

nen merkitys. Terapian lähteinä toimivat myös esimerkiksi kotikissat, koirat ja vaikkapa hevoset, jotka ovat eri asumis-tyhteisöjen jäsenenä painaneet tassun- ja kavionjälkensä yhdistyksen historiaan jo viime vuosituhanella. Samalla eläimet ovat täydentäneet yhteisöllisyyden kokemusta. Erityisesti jäi mieleen tappelussa kärsinyt Myllyjärven kissa, joka eläinlääkärikäynnin jälkeen näytti taas kulkevan varjoista kohti valoa.

Facebookissa kirjoitettiin vuosia sitten humoristisesti, että anopin auton perävalot ovat parhaat jouluvalot. Se voi toki olla tottakin, jos niitä verrataan muihin maallisiin valoihin. Nyt joulun lähestyessä muistakaamme kuitenkin, että Jeesus-lapsesta säteilee se kaikkein kirkkain valo!

Seppo S. Poikolainen

Kalevi Hokkasen muistolle

Jyväskylän Katulähetyksen ja Ensimmäisen askelen pitkäaikainen asukas Kalevi Hokkanen on nukkunut pois.

Hänet siunattiin haudan lepoon vanhurskasten ylösnousemusta odottamaan perjantaina 7.11.2014 Mäntykankaan kappelissa, Jyväskylän seurakunnan Sepälänkankaan hautausmaalla.

Sairaskohtaus siirsi ”Kalen” ajasta ikuisuuteen Kankitiellä lokakuussa 2014.

Kalevi ”Kale” Hokkanen oli mieleen jäävä ihminen ja persoona. Tapasin Kalen ensimmäisiä kertoja Jyväskylän kirjastossa. Hän sanoi kaikille ”Jeesus on elämän Herra!” Olin hieman epävarmalla pohjalla omassa uskossani, ja koin oloni vähän vaivautuneeksi, kun joku näin rohkeasti tunnusti Herran nimeä... Vähän ajan päästä, omien elämäntilanteiden vyöryessä, arvostin suuresti tätä yksinkertaista todistusta. Kale todisti ja ”saarnasi” joskus Jyväskylän kävelykadullakin.

2000-luvun vaihteessa tapasin Kalen aina silloin tällöin Jyväskylän Helluntaiseurakunnan Kohtauspaikka-tilanteissa. Ne olivat erityisesti tarkoitettu keski-ikäisille seurakuntalaisille/uskoville. Kale oli silloin viisissäkymmenissä, minä kymmenisen vuotta nuorempi. Kale oli varsin aktiivinen ja avoin osallistuja, ja myös rukoilija. Hänen aitoutensa ja vilpittömyytensä jäi

mieleeni, ja varmaan monen muunkin kanssakulkijan.

Kale kävi ahkerasti pullakirkoissa Kankitiellä. Hän oli joskus mukana Alfa-kurssienkin kokoontumisissa. Tiedän Kalen olleen lukumiehiä ja hyvän kirjallisuuden ystävä. Hän luki mm. Dostojevskia ja muuta ”parempaa”, klassista kirjallisuutta.

Kale oli kova kävelemään. Kerran kesällä 2014 olin pyöräilemässä töihin. Aamu oli helteinen. Olin Kuormaajantien pitkässä ylämäessä. Poljin hitaasti, välillä teki mieli taluttaa pyörää. Kale tuli takaani rinnalleni ja sanoi: ”Aja kovempaa!” Hän hymyili leppeän ovelasti... Minä taisin olla ilmeeltäni hieman totinen, mutta Kale sanoi, että aja sinä vaan omaan tahtiin. Häneltä löytyi huumoriakin!

Vakavampi puoli Kalesta tuli minulle esiin muutamia päiviä ennen hänen siirtymistään Taivaan kotiin. Olin lokakuuisena iltapäivänä tulossa töistä Kankitieltä, kohti Laukaantietä. Kale käveli edelläni, aika hiljaa. Menin rinnalle, moikkasin, ja aloin rupertella aivan tavallisista asioista, kuten säästä, tulevasta pullakirkosta, ym. Kale jutteli harvasanaisesti ja vaitonaaisesti, mutta ei kuitenkaan epäystävällisesti. Koin, että kaveri varmaan haluaisi olla omissa oloissaan. Näin olikin. vaistosin sen jotenkin. En halunnut tyrkyttää

seuraani, enkä olla tunkeileva. Kale pyysi saada kävellä yksin. Hämmennyin hieman, mutta noudatin toivomusta. Bussipysäkin oli lähellä. Kale jatkoi hiljaa Huhtasuolle päin. Jotenkin silloin aavistin, että hänellä ei ole enää pitkä aika täällä maan päällä... En osaa selittää sitä, tuli vain sellainen tunne. Noin pari viikkoa sen jälkeen, ollessani töistä lähdössä, vieraili ambulanssi Kankitiellä. Joku päivä sen jälkeen kuulin Kalen menehtyneen. (Ajattelin, että ambulanssi oli vienyt hänet?) Tuli jotenkin haikea olo, vaikka en hänen varsinaiseen lähipiiriinsä kuulunutkaan.

Kalen pois nukkuminen hiljensi minuakin ja sai miettimään uskovanakin taivasasioita uudelleen...

Lepää rauhassa, Kale! Osasi on tavallaan kadehdittava, koska olet jo perillä...

Muistoasi kunnioittaen:

Erkki Hänninen

P. S. :

Kalevi ”Kale” Hokkasen elämäntooria voit lukea myös Jyväskylän katulähetyksen historiikista, jonka on kirjoittanut Markku Leinonen. Se löytyy myös Jyväskylän Katulähetyksen nettisivuilta.

Isänpäivätapahtuma Kalliomäessä

Jyväskylän Katulähetys järjesti torstaina 6.11.2014 perinteisen isänpäivätapahtuman Kalliomäessä. Tapahtuman teemana oli ”Isä ja isyys”.

Ville-Veikko Lampinen aloitti tilaisuuden toivottaen kaikki tervetulleiksi, ajatuksena mukava yhdessäolo.

Jukka Hyppölä ”Erityisesti isä” -projektista kertoi ennen elokuvaesitystä työstään. Hän herätti kysymyksen, että onko päihkeitä käyttävä isä automaattisesti huono isä. Haastattelujen perusteella vastaus on EI.

Elokuvassa neljä Mikkelin ammattikorkeakoulun opiskelijaa kertoi isä-kokemuksiaan. Kaikilla heillä oli ollut päihdeongelmainen isä. Jukka Hyppölä totesi katsottuamme filmin, ettei ole erityisesti ns. ”päihdeisiä” ja muita isiä. On vain isiä!

Väliajalla oli tarjoilua kakkukahveineen ja herkullisine suolapaloineen. Kalliomäen keittiön väki oli ne iloksemme valmistanut. Kiitos siitä heille! Ohjelmassa oli kahvittelun lomassa vapaata yhdessäoloa ja keskustelua. Elävää musiikkia tarjosi Ari Kivinen. Hän myös säesti yhteislauluja. Savusauna oli lämpimänä. Kiitokset Kalliomäen ”saunamajurille” makoisista löylyistä! Kodassa oli makkaranpaistoa ja mehua tarjolla.

Pertti Rädyn koskettava puhe

Päivän vahvaa hengellistä antia edusti Kiponniemen toiminnanjohtajan, pastori Pertti Rädyn koskettava puhe. Hän jakoi Jumalan Sanasta ja omasta elämästään asioita, jotka varmasti koskettivat kaikkien sydämiä.

Pastori ”Pepe” kertoi koskettavasti erään isän ja hänen perheensä hapuilusta Jumalan luo. Kyseinen isä otti yhteyttä Pepeen ja kysyi: ”Oletko sinä se pappi joka on siunannut hukkuneet veljensä haudan lepoon?” Pepe vastasi olevansa. Isä pyysi häntä siunaamaan puolitoistavuotiaan tyttärensä joka hukkui lampeen aivan kodin pihalla. Isällä oli hyvin suuri taakka harteillaan. Hänen laiminlyöntinsä vuoksi pieni tyttö oli päässyt ulos kodista ja hukkunut lampeen.

Jukka Hyppölä ja Ville-Veikko Lampinen Kalliomäessä.

Isä teki töitä kotona. Yhtäkkiä hän havahtui kesken töittensä, että missähän tyttö nyt on? Hän kysyi toisilta lapsiltaan että oliko sisko leikkimässä heidän kanssaan yläkerrassa? He vastasivat että ei ole. Eikö hän olekaan sinun kanssa alakerrassa? Isä totesi, ettei ole. Hän meni kauhuissaan ulko-ovelle. Kenkä oli jäänyt oven väliin ja tyttö oli päässyt huomaamatta ulos ovesta. Oven liiketunnistin ei toiminut, eikä isä siksi huomannut eikä kuullut tytön poistumista.

Tyttö piti vedestä. Isä löysi hänen ruumiinsa kellumasta lammessa. Tytöllä oli ollut muumipaita yllään ja se kellui lammen pinnalla. Isän valtasi pohjaton tuska ja syyllisyys. Pieni tyttö oli pitänyt kovasti linnuista. Isä kertoi olleensa ateisti ja agnostikko ennen tytön kuolemaa. Nyt hän meni laiturille ja sanoi Jumalalle: ”Jos sinä Jumala olet oikeasti olemassa, voisitko lähettää linnun tähän laiturin päähän?” lohduttamaan minua?” Kului hetki ja pikku lintu laskeutui laiturille. Isä vakuuttui Jumalan olemassaolosta.

Isä kertoi Pepelle että hänellä olisi kaikki valmiina siunauspuhetta varten. Pepen tarvitsisi vain puhua se. Perheenisä halusi Pepen siunaamaan tyttärensä, koska Pepellä oli omakohtaista kokemusta veljiensä yllättävästä kuolemasta. Hän oli käynyt läpi oman ”Via dolorosansa”, tuskien tiensä.

Pepe meni hautajaisiin aralla mielellä. Isä oli halunnut, että Pepe kertoisi tuon pikku linnun tulosta laiturille, vastauksena epäilevän rukouksiin. Jumalan lohdutus sureville omaisille ei päättynyt tähän. Siunaustilaisuudessa pikku lintu lensi arkulle ja lauloi kauniisti. Se asettui myös Pepen kädelle. Mikä valtava lohdutus Taivaan Isältä tytön isälle, muille omaisille ja läsnä olevalle saattoväelle.

Minä olen ylösnousemus ja elämä

Siunaustilaisuudessa luettiin Raamatun kohta Johanneksen evankeliumista (Joh.11:25-26): ”Minä olen ylösnousemus ja elämä. Uskotko sen?” Kaikki vastasivat: ”Uskon”. Isä pystyi antamaan ”laiminlyöntinsä” itselleen anteeksi. Koko perhe halusi lähteä taivastielle ja tavata tytön eräänä päivänä Taivaassa.

Taivaan Isä tietää jokaisen isän vajavaisuuden kasvattajana. Hänellä ei ole toivottomia tapauksia. Hän voi ja haluaa auttaa ihan jokaista Häneltä apua pyytävää.

Väkeä oli Kalliomäen isänpäivätapahtumassa mukavasti lähes kaikista Katulähetysten yksiköistä.

Kiitos kaikille osallistujille ja vastuunkantajille antoisasta isänpäivätapahtumasta!

Liisa Hänninen

Jani Karjalainen EkoCenteriltä uusiin kuvioihin

Maanantaina 17. 11.2014 vietettiin EkoCenter -kirpputorin kahvihuoneessa autonkuljettaja **Jani Karjalaisen** läksiäisiä.

Kahvin ja herkkujen ääressä, työtoverien läsnä ollessa, Jani kertoi urastaan autokuskina ja hieman tulevaisuuden suunnitelmistaankin. Jani työskenteli kaksi vuotta Katulähetyksellä ajaen kirpputorin pakettiautoa ym. Jani kertoi pitäneensä työstään, vaikkei se aina ”ruusuilla tanssimista” ollutkaan. Aina selvittiin työtehtävistä. Joka aamu oli syy herätä ja tehdä jotain. Hyvinä puolina työstään Jani mainitsi mm. sen, että sai olla tekemisissä ihmisten kanssa ja puhua heidän kanssaan. Jokaisella on erilainen elämäntarina. Kaikkien työpanos oli ja on hyvin tärkeä!

EkoCenterin päällikkö Aulis Alanko totesi Janin olevan hyvin sitoutunut, säännöllinen työntekijä. Hän on myös pitkälti omatoiminen. Tekninen osaaminen ja kaluston tuntemus on myös Janin vahvuuksia työntekijänä.

Janilla on BECD -ajokortti ja kokemusta raskaan kaluston teknisestä ja mekaanisesta osaamisesta. Katulähetyksellä Jani ajoi n. 70 km päivässä. Hämeenlinnan reissu oli pisin työajo. Jani kertoi, ettei miljoona kilometriä riitä alkuunkaan, mitä hän on ajanut autolla!

Jani työskenteli kaksi vuotta Katulähetyksellä.

Työelämässä autoalalla Janilla on kokemusta mm. linja-autonkuljettajana työskentelystä, lääkekuljetuksista ja kuorma-autoilusta.

Jani ei ollut kokenut kahden vuoden työrupeamansa aikana Katulähetksen autokuskina vaaratilanteita liikenteessä. Kokemuksella ja rutiinilla oli vaikutusta tähän hyvään tilanteeseen. Ei tullut lommon lommoa, eikä naarmun naarmua!

Tulevaisuuttaan Jani Karjalainen valotti sen verran, että pari viikkoa lomaa pidettyään hän haluaisi taas ”rattia pyörittämään” autoalan ammattilaisena.

Menestystä Janille ja kiitos kuluneista kahdesta vuodesta Katulähetyksellä!

Erkki Hänninen

Jouluruno ”Joulun Valo”

Revontulten halo,
kirkas Pohjan palo!
Loistaa joulun Valo,
iloihsee siitä joka talo...

Lepää seimessä Jeesus-
lapsi,
iloihsee lammaspaimen,
harmaahapsi!

Kirkkaampi kuin katuvalo,
loiste kirkas, Jeesus jalo!

Joulun Valon valaisema katu,
ihmeellisempi on kuin satu ...

Loistaa joulun Valo
kirkastuu saaret, ja salo!

Joulun Valon, sen huomaa
jopa – ”Epäilevä Tuomas”!

Joulun Valo loistaa,
- arkihuolet poistaa...

Syystapahtuma Sammonkadulla

Katulähetyksen Ruokapankki järjesti Cafe Agapen kanssa Syystapahtuman vähävaraisille maanantaina 29.9.2014 klo 11-14 Leivän talossa ja sen parkkialueella Sammonkatu 5:ssä.

Tilaisuudessa oli tarjolla mm. nokipannukahvia ja soppatykillä keitettyä hernekeittoa Ruokapankin parkkipaikalla. Cafe Agapessa jaettiin ilmaiseksi vaatteita lähinnä naisille ja lapsille.

Tarja Kärkkäinen, Virokannakset ym. palvelivat soppakauhan varressa ja nokipannukahvin keitossa. Soppatykki oli Viisi Leipää ja Kaksi Kalaa ry:n sekä Ilosanoma ry:n yhteinen.

Nokipannukeitin oli **Tapio Virokannaksen** oma, palvelut aikoinaan Kansan Raamattuseuralla.

Hernerokka ja aito nokipannukahvi maistuivat herkullisilta raittiissa syksyisessä ulkoilmassa!

Arvontaa oli 2 e /arpa. Jokainen arpa voitti erilaisia tuotepalkintoja, mm. ladat-

Syystapahtuma Sammonkadulla.

tavia valaisimia, sukkia, ym. kivaa.

Taivaan Isä siunasi tapahtumaa kauniilla, aurinkoisella ja poutaisella syyspäivällä. Väkeä oli paikalla runsaasti, varmasti samanaikainen ruokakassien jako vaikutti myös väkimäärään.

Kiitos Taivaan Isälle, Ruokapankille, Cafe Agapelle ja kaikille mukana olleille ihmisille mukavasta syystapahtumasta!

Erkki Hänninen

Sielunhoidolliset iltapäivät Katulähetyksellä

Syksyn 2014 aikana Jyväskylän Katulähetyksen on järjestänyt ja järjestää sielunhoidolliset iltapäivät kahtena keskiviikkona. Ensimmäinen iltapäivä oli 24.9.2014. Evankelista, sielunhoitoterapeutti **Pirkko Muhonen** luennoi sielunhoidosta jakaen omaa elämäkokemustaan. Hän jakoi mm. kokemustaan Jumalasta Isänä. Pirkko kertoi kokeneensa elämässään paljon menetyksiä. Jumalan Isän rakkaus on kuitenkin parantanut ja cheyttänyt särkynyttä.

Pirkko rohkaisi, että Isä Jumala hyväksyy meidät sellaisinaamme, Kristuksen tähden. Hän on huolehtiva, rakastava Isä. Täydellinen Isän Jumalan rakkaus karkottaa pelon, jos ja kun Jumala-kuvamme on tavalla tai toisella vääristynyt, vaikkapa yliankaran/määräilevän/pelottavan, suorituskeskeisen, välinpitämättömän/poissaolevan tms. vajavaisen maallisen isäkokemuksen

Evankelista Pirkko Muhonen.

myötä. Saamme olla Jumalan lapsia. Armosta ja armossa! Opetuslapsi oppii koko elämänsä!

Saimme sielunhoitoa koskevat monisteet, em. asioihin liittyen. Välillä lauloimme tuttuja hengellisiä lauluja **Auli Toik-**

kasen säestäessä kitaralla. välillä joimme kakkukahvit. (Iltapäiviin sisältyy kahvitarjoilu, ja ne ovat osallistujille ilmaisia.)

Erkki Hänninen

Pekka Ylkänen 25 vuotta Katulähetyksellä

1.9.2014 Myllyjärven yhteisöllisessä asumisyksikössä juhlittiin **Pekka Ylkäsen** 25-vuotista asumistaivalta Roninmäentie 2:ssa Myllyjärvellä.

Pekka muutti 1.9.1989 yksikköön, asuntona oli silloin parakki, jossa asuttiin tiiviisti neljän hengen soluissa. Elämä oli tuolloin tontilla Pekan mukaan hyvinkin eläväistä, mutta toimeen tultiin. Vauhti riippui naapureista. Vaihtuvuus oli hyvin vauhdikasta, mutta asumisen rajoista ja säännöistä Pekka piti, ne olivat tärkeitä. **Jorma Soini** toimi tuolloin toiminnanjohtajana. Hän piti huolen päihitteettömyyssäännöistä tiukasti.

Parakit purettiin huhtikuun lopulla 2002 ja uusien rivitalojen rakentaminen alkoi toukokuussa. Rakennusvaihe kesti 10 kuukautta, sen ajan Pekka asui Kypärätiellä Kypärämäessä. Asunto oli JVA:n asunto. Pekka ei kokenut viihtyvänsä siellä vaan kaipasi takaisin Myllykselle.

Jo uusien talojen rakennusvaiheessa Pekka oli tehnyt varauksen uudesta kodista Myllyksellä ja odotti kovasti että pääsee takaisin asumaan Roninmäentielle. Hän muuttikin perjantaina 31.1.2003 omaan asuntoon C16. Rakentamisen jälkeen Pekka osallistui aktiivisesti pidettäviin vuositarkastuksiin, ja toi esille oman näkemyksensä.

Vuosien varrella iso määrä naapureita

Vuosien varrella on Pekan elämään mahtunut iso määrä naapureita, työntekijöitä ja opiskelijoita. Heitä Pekka muistelee lämmöllä. Jokainen on tuonut mukanaan jotain elämään, asumiseen ja toimintaan.

Tähtihetkiä: Yhdeksänkymmentäluvun alkupuolella mm. Lapin reissu, joka kesti melkein kolme viikkoa ja Jemina risteilyt. Pekka oli myös työntekijänä Soinin Jormalla puoli vuotta ja se on jäänyt mieleen positiivisena kokemuksena. Katulähetyksen kesäpäivät ovat olleet myös hienoja kohtaamisia, mm Rauma-

Pekka Ylkänen Myllyjärvellä 1998.

Myllyjärveläiset Jeminan risteilyllä vuonna 2000.

la, Helsingissä ja Vaasassa. 2000-luvulla Särkänniemen matkat, Pääjanne-risteilyt ja monen muut aktiviteetit, liittyivätpä ne sitten ulkoiluun, liikuntaan tai muuhun toimintaan, ne ovat olleet mieluisia. **Arvajan Erkin** toimintakaudella Pekka kävi myös talkoissa Erkin kotona.

Erityisen tärkeäksi Pekka on kokenut asuessaan Myllyksellä turvallisen asumisympäristön sekä ympärillä olevat ihmiset. On kavereita kenen kanssa puhua ja touhuta. Tärkeänä Pekka pitää edelleen yhteisten sääntöjen noudattamista yksi-

kössä, koska säännöt luovat turvaa.

Pekalla on positiivinen elämänasenne ja tekemisen ilo joka näkyy ja tarttuu myös muihin. Yhteisöllisyys ja osallisuus ovat Pekan juttuja. Ei ole retkeä eikä reissua johon Pekka ei osallistuisi.

Iso kiitos Pekalle kun olet oma itsesi ja huomioit muut juuri sellaisina kuin he ovat.

**Hanna-Riikka Alasippola
ja Pekka Ylkänen**

Kantakaa
toistenne
kuormia, ja niin
te täytätte
Kristuksen lain.
(Gal. 6:2)

Jyväskylän
Katulähetys ry

Kankitie 10
40320 Jyväskylä
0400-656 613

www.jklkl.fi

Perinteinen
Joulukirkko
Huhtasuon kirkossa 18.12.2014
klo 10.00 – 12.00

**Alkusanat esittää Jyväskylän Katulähetys ry:n
hallituksen puheenjohtaja Pekka Arposuo**

Pappina Mauri Tervonen

**Musiikista vastaa Katulähetyksen kuoro
ja Mervi Behm**

Kahvitarjoilu

Jyväskylän Katulähetys ry

Jyväskylän

KATULÄHETYS

14. vuosikerta

Vapautetut

Toimitus
Erkki Arvaja, Erkki Keski-Lusa
ja Erkki Hänninen

Kankitie 10,
40320 Jyväskylä
puh. 0400-642 442
www.jklkl.fi

Seuraava tiedotuslehti

1/2015 ilmestyy
15. päivänä helmikuuta
Aineistot lehteen 31.1.2015
mennessä, Kankitie 10, 40320
Jyväskylä tai
erkki.arvaja@kolumbus.fi
erkki.hanninen@jklkl.fi

ISSN 2323-1610